

Ordet kom till mig

I begynnelsen var ordet och ordet kom till mig och stannade kvar. Bara profeter och poeter stoltserar med en snarlik berättelse.

Först var det bara ord, vackra bokstavskombinationer som ljud fint i mitt huvud innan jag vägde dem på tungans vågskål. Efter ett tag knöt jag samman orden, de blev finstämda fraser som klingade högt. Vad de ville ge uttryck för var av sekundär betydelse.

I början skrev jag mina fraser på svarta tavlan, när den var ledig, och det var den på rasterna. Det väckte både klasskamraternas och lärarnas uppmärksamhet. Vad jag ville säga med detta var en stående fråga vars svar inte ens jag själv visste än.

När också fraserna började ty sig till varandra och bildade långa stycken, flyttade jag dem till ett litet anteckningsblock med blå pärmar.

Tiden gick och svarta tavlan stod nu oanvänd på rasterna. Där det tidigare stod stämningsfulla meningar som ingen för-

stod, ritades nu i bästa fall karikatyrer på lärare eller skymf-ord mot spelare från det fotbollslag som man inte hejade på. Saknaden efter mina ord var ett faktum.

Många var de som frågade mig om de fick läsa mina anteckningar och de nekades aldrig. Men en dag försvann blocket från min skolväska och återfanns aldrig. Nyfikna eller avundsjuka fingrar hade nog trevat sig in i min väska under en obehövad stund.

Nu var det tyst.

Min förtegenhet tolkades som en följd av blockets försvinnande men i själva verket genomgick jag en inre resa. Jag var havande. Igen. Jag var i mål med min resa från bokstäver till långa stycken för denna gång, och höll på att återvända till stavelser och bokstäver på nytt.

Nu föddes många nya, påhittade ord. Ord som inte alltid betydde eller symboliserade något. Ord som slogs för friheten att få vara just ord och ingenting annat. Ord som inte ville bära etiketter som subjekt eller objekt och inte heller behagade inordna sig i en sats eller bisats grammatiska ok. Ord som egentligen inte ville yttra sig. Ord som inte ville böja sig.

På lunchrasten en dag, när klassen var tom, fick ett av dessa ord träda fram. Jag lät det kliva ut från sin undanskymda vrå i min hjärnas vindlingar och stå högst upp till vänster på svarta tavlan.

Dagarna som gick var många till antal. Jag skrev ordet om och om igen på samma ställe, lika många gånger som suddet var framme i händerna på någon lärare eller klasskamrat. Efter ett tag fick ordet vara i fred. Ordet blev fridlyst. Ordet segrade. Mitt ord blev till en naturlig del av vår vardag under skoldagarna. Jag behövde inte längre skydda ordet. Om någon elak hand var framme för att sudda det, fanns det nu många andra händer, nära till hands, för att skriva det på samma ställe, i samma kritspår på svarta tavlan.

Ordet vann snart större terräng och spred sig vidare, först

från vår klass till klassen intill och sedan därifrån till hela den våning som inhyste oss första årselever. Men ordet var ännu inte tömt på sin innebörd och tog sig vidare till nästa skolbyggnad där alla andra årets gymnasieelever hade sina klassrum.

Ordet var fritt nu, jag rådde inte längre över det. Det mångfaldigade sig och fanns snart på alla svarta tavlor, på väggarna i korridorerna, på tegelstenarna på skolgården och på kursböckernas omslag.

Nu var det ordet som definierade mig. Jag föddes på nytt och fick nytt namn: Ashmis.

De skolkamrater som inte kände mig eller inte visste vad jag hette började kalla mig Ashmis. Många var de som frågade mig efter betydelsen utan att få något svar. Många var de fria tolkningar som cirkulerade från mun till mun på skolgården: förvrängt namn på en älskad person som avvisat mig, namn på ett läger i Tyskland under andra världskriget eller titel på en okänd författares mästerverk.

Många var de tjejer som fick löfte om att sanningen en dag skulle röjas för första gången och bara för dem.

Inte heller det långa och heta sommarlovet satte stopp för ordets expansionistiska ambitioner. Nu när skolan var stängd fann ordet nya vägar att meddela sig. Ordet avbildades på alla sedlar som passerade mina händer. På det runda och tomma utrymmet till vänster där Shahens överkropp uppenbarade sig, om man granskade sedeln mot ljuset, tecknades ordet även med latinska bokstäver.

Årstiden skiftade andemening och bytte namn till höst. Efterlängtnade återseenden fyllde skolgården med många skratt och glädjetryningar den första skoldagen. Det året skulle vi inte hinna bläddra många sidor i våra skolböcker, men ingen visste om det än.

Mitt i ståhejet i början av den första lektionstimmen, innan

läraren kommit, kallades jag till rektorn. Tystnaden i klassen och undrande blickar följde mig ut i korridoren där jag styrde mina steg mot rektors kontor. Vår rektor, Herr Arvin, var inte känd för att vara en hårdför pedagog och jag hade ju inte gjort mig skyldig till något. Men så fort jag satte min fot på Arvins kontor möttes jag av hans oförsonliga blick.

Arvin var en lång och smal man i femtioårsåldern. Hans grånande hår var alltid prydligt bakåtkammat och matchade de kostymer i olika grå nyanser som han brukade ha på sig. Det avväpnande leende som aldrig lämnade Arvins läppar kompenenserades av de bestämda och forskande ögonen.

Arvin såg ovanligt obeveklig ut där han satt bakom sitt skrivbord. Han tecknade åt mig att komma in och jag ställde mig med darrande ben en bit ifrån skrivbordet mitt emot honom. I en tvåsitsig soffa till vänster om mig satt två välrakade män i svarta kostymer.

Arvin ville veta vad Ashmis betydde, vilka vi var och vad vi hade för oss. Han hade förvandlats till den värsta förhållsledare som jag någonsin kunde föreställa mig. Än hotade han med relegering och höga böter som mina föräldrar skulle få betala då han behövde måla om hela skolan och än var han godhjärtad och förståndig. Allt skulle ordna sig om jag bara berättade. Jag kände mig särskilt obekvämt och besvärad inför de två männen som uppenbarligen var pappor till skolkamrater men mitt bästa försvar var naturligtvis sanningen. Ashmis betydde ju ingenting och såvida det fanns en upphovsman till det var det bara jag.

Efter tjugo långa minuter som inte ville ta slut vände sig Arvin plötsligt till männen i soffan. Hade jag inte rätt, sade han lättad till dem och utan att invänta något svar pekade han mot dörren och lät mig förstå att jag kunde gå. Förvånad över den plötsliga upplösningen lämnade jag Arvins kontor med snabba steg.

Under rasterna den dagen försökte jag vara osynlig men Ar-

vin fick syn på mig på skolgården på eftermiddagen och kom fram till mig. Jag var övertygad om att han skulle fastställa summan på skadegörelsen. Jag såg mig själv stående inför mina föräldrar med nyheten om mitt olyckliga upptåg.

Arvin tog fram en hundrasedel på vilken det stod Ashmis med min handstil. Med en ton som nu var vänligare förmanade han mig att för gott dra ett streck över mitt ord. Han nämnde vare sig relegering eller böter.

Ett par veckor senare stängdes alla skolor och universitet i hela landet. Under de månader som passerade innan skolorna åter öppnades, härjade stormar av ord. Ord haglade från himlen med en intensitet aldrig förr skådad. Ord blåste med styrkan av orkanvindar. Ord flammade upp och svämmade över.

Många nya ord invaderade atmosfären: demonstration, militärstyre, Molotov-kokté, utgångsförbud, martyrskap, tårgas, flygblad...

Förbjudna ord släpptes fria: imperialism, kapitalism, socialism, frihet, SAVAK, självständighet, fackförening, CIA, rösträtt...

Gamla ord dammades av och sattes åter i bruk: strejk, blod-sugare, val, proletär, klasskamp, solidaritet, förtryckare, ytt-randefrihet, demokrati...

Ord som betecknade personer, platser eller länder gav oss nya lektioner i historia och geografi: Che Guevara, Vietnam, Allende, Golsorkhi, Victor Jara, Lenin, Marx, Nicaragua, Filippinerna, Pinochet, Nelson Mandela, Fidel Castro, Siahkal, Mossadegh...

Ord stod mot ord: västerländsk eller islamisk, beslöjad eller obeslöjad, monarki eller republik, slips eller skägg, Shahan eller Khomeini...

Alla dessa ord, såväl nya som gamla, vidgade min värld och fyllde på mitt ordförråd. Jag reste i ord, jag sjöng nya ord, jag

blev med nya ord. Mitt ord förpassades till dåtidens tempus. Mina nya ord gav mig nya insikter, nya tolkningsmetoder. Jag fattade nu att de två kostymklädda herrarna på Arvins kontor inte var pappor till några elever. De var agneter från säkerhetspolisen SAVAK och var på jakt efter hemliga studentorganisationer.

NAMDAR NASSER

Bor: i Göteborg

Webbadress: www.nordient.se/namdar

Skostorlek: 42

Äter gärna: nötter, oliver och vegetarisk mat

Reser gärna till: landet som icke är

Tycker inte om: orättvisor och falskhet

Drömmer helst om: goda nyheter, främst från Iran

Tar med på semestern: Ipad laddad med böcker och musik

Väljer:

Katt	☐	Hund	☒
Gurka	☒	Tomat	☐
Rött	☐	Vitt	☒
Tidigt	☒	Sent	☐
Pasta	☐	Ris	☒
Sushi	☐	Chelo kabab	☒
Melodifestivalen	☐	Fotbolls-VM	☒